

Sygn. akt IV Ka 568/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 czerwca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mariusz Górski (spr.)
Sędziowie:	SSO Agnieszka Połyniak SSO Sylwana Wirth
Protokolant:	Magdalena Telesz

przy udziale Andrzeja Mazurkiewicza Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 24 czerwca 2015 r.

sprawy **G. S.**

syna Z. i M. z domu L.

urodzonego (...) w N.

oskarżonego z art. 177 § 1kk

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora, pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego oraz obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 21 marca 2014 r. sygnatura akt III K 1234/12

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że oskarżonego uniewinnia od popełnienia przypisanego mu czynu, a to występku z art. 177 § 1 kk, a kosztami procesu w sprawie obciąża Skarb Państwa;

II. uchyla orzeczenie o zasądzeniu od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego kwoty 1239,84 zł tytułem poniesionych przez niego kosztów zastępstwa procesowego, a zawarte w punkcie II dyspozycji;

III. zwalnia oskarżyciela posiłkowego od ponoszenia kosztów sądowych związanych z apelacją jego pełnomocnika, przy czym wydatki za to postępowanie zalicza na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt IV Ka 568/14

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem w oparciu o art. 66 § 1 kk i art. 67 § 1 kk umorzono warunkowo postępowanie karne na okres lat 2 wobec G. S. o to, że w dniu 30 lipca 2012 r. w W. woj. (...) w obrębie skrzyżowania ulic (...) jako kierujący samochodem osobowym marki F. o nr rej. (...) w sposób nieumyślny naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym poprzez

zajeżdżanie drogi prawidłowo poruszającym się motocyklowi marki S. o nr rej. (...) co skutkowało zderzeniem się tych pojazdów w wyniku czego:

- pasażerka samochodu M. S. doznała urazów kręgosłupa w odcinku szyjnym i lędźwiono-krzyżowym, urazu obręczy biodrowej, które to obrażenia naruszały czynności ciała na czas dłuższy niż dni siedem,

- kierujący motocyklem M. T. doznał urazów w postaci urazu głowy bez utraty przytomności, urazu stawu barkowego prawego, stłuczenia klatki piersiowej i miednicy, lewego nadgarstka i złamania paliczka palca III prawej ręki, które to obrażenia naruszały czynności ciała na czas dłuższy niż dni siedem,

- pasażerka motocykla A. K. doznała urazów w postaci urazu głowy oraz wieloodłamowego złamania kości miednicy z deformacją obręczy miednicy, które to obrażenia naruszały czynności ciała na czas dłuższy niż dni siedem,

to jest o czyn z art. 177 § 1 kk.

Wyrok powyższy zaskarżył obrońca oskarżonego, prokurator oraz pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego.

Pierwszy ze skarżących zarzucił orzeczeniu:

1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść a polegający na przyjęciu, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy w postaci zeznań świadków T. M., A. K. pozwala na przyjęcie, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu w sytuacji gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego w postaci wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań świadka M. S. nie pozwala na powyższe przyjęcie i prowadzi do wniosku, iż oskarżony nie popełnił zarzucanego mu czynu;

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść a polegający na przyjęciu, iż opinia biegłego z zakresu ruchu drogowego jest logiczna, wyczerpująca dokładnie w sposób jasny problematykę niniejszej sprawy, wyjaśniająca przyczyny i okoliczności wypadku w sytuacji gdy prawidłowa ocena powyższej opinii prowadzi do wniosku, iż zarówno opinia wstępna jak i uzupełniająca są opiniami niejasnymi, niepełnymi i wewnętrznie sprzecznymi, wobec uchybień jakie zostały przez obronę wskazane we wniosku dowodowym z dnia 27.02.2014 r. a co za tym idzie nie mogąca stanowić podstawy do prawidłowego wyrokowania,

3) naruszenie prawa procesowego, tj. art. 4 kpk i art. 6 kpk w zw. z art. 201 kpk mające wpływ na treść orzeczenia poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego zmierzający do przeprowadzenia w sprawie dowodu z opinii innego biegłego z zakresu ruchu drogowego i rekonstrukcji wypadków drogowych w sytuacji gdy opinia biegłego M. Ł. jest niepełna, niejasna i wewnętrznie spreczna, a nadto wydana w sposób osłabiający zaufanie do wiedzy i bezstronniczości biegłego co w istotny sposób ograniczyło prawo do obrony oskarżonego.

Tym samym apelujący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Z kolei prokurator zarzucił wyrokowi błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, mający istotny wpływ na jego treść, polegający na niesłusznym uznaniu, iż stopień społecznej szkodliwości czynu i winy nie jest znaczny, a warunkowe umorzenie postępowania karnego wobec G. S. jest wystarczające dla zapewnienia przestrzegania przez niego porządku prawnego, podczas gdy biorąc pod uwagę fakt, iż w wyniku czynu oskarżonego trzy osoby doznały obrażeń powodujących naruszenie narządów ciała na czas dłuższy niż dni siedem, w tym poważnych wieloodłamowych złamań, jak i biorąc pod uwagę postawę G.S., który po popełnieniu przestępstwa nie poczuwa się do winy za swój błąd, jego warunki osobiste i dotychczasowy sposób życia uznać należy, iż stopień szkodliwości czynu i winy jest wyższy niż w stopniu nieznacznym a warunkowe umorzenie postępowania nie spowoduje przestrzegania przez oskarżonego porządku prawnego w przyszłości.

Tak więc skarżący ten wniósł o uchylenie wyroku Sądu I instancji w całości i przekazanie go do ponownego rozpoznania.

Podobnie pełnomocnik T. M. zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia a mającym wpływ na jego treść, który polegał na przyjęciu, że czyn przypisany oskarżonemu G.S. niósł za sobą nieznaczną szkodliwość społeczną, co z kolei skutkowało warunkowym umorzeniem postępowania wobec oskarżonego, podczas gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że czyn oskarżonego wskazanych kryteriów nie spełnia, bowiem stopień jego społecznej szkodliwości uznać należy za znaczny.

W konsekwencji apelujący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd okręgowy zważył:

Jedynie apelacja obrońcy zasługuje na uwzględnienie.

I tak, w sprawie omawianej istnieją dwie, całkowicie przeciwstawne wersje omawianego zdarzenia.

Pierwszą z nich przedstawił T. M. (k.16 oraz k.165-167) oraz pokrzywdzona A. K. (k.19-20 oraz k.167).

Zeznania tych osób, a zwłaszcza oskarżyciela posiłkowego (kobieta pokrzywdzona niewiele ze zdarzenia pamiętała) jawią się jako spójne, konsekwentne i z ich treści można wyprowadzić wniosek, że istotnie do wypadku doprowadził niewłaściwie wykonujący manewr zawracania oskarżony.

Drugą wersję wypadku przedstawił G.S. oraz jego matka – pokrzywdzona M. S..

Oskarżony w postępowaniu przygotowawczym odmówił składania wyjaśnień (k. 54-55), zaś w postępowaniu sądowym podał przebieg zdarzeń przed wypadkiem, z których można wyprowadzić jedyny wniosek, iż to na skutek szybkiej, nieostrożnej jazdy motocyklisty doszło do zderzenia pojazdów.

Wersję tę potwierdziła jednoznacznie matka oskarżonego (k. 65-66 oraz 178-180).

Także relacja tych osób jawi się jako spójna, logiczna i przekonująca, a wskazuje ona wprost na sprawstwo i zawinienie T. M..

W takiej sytuacji, skoro tzw. źródła osobowe nie pozwalają na ustalenie przyczyn omawianego wypadku drogowego, to oczywistym jest że należało zwrócić się do biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków. Tak też uczynił już prowadzący postępowanie przygotowawcze. W następstwie tego 15.11.2012 pierwszą opinię złożył M. Ł. (k.71-78).

Mankamenty tejże opinii zauważył w pierwszej kolejności obrońca oskarżonego, który na rozprawie 19 grudnia 2013 r. złożył wniosek o opinię uzupełniającą.

Żądania tego nie uwzględnił wówczas Sąd I instancji, powołując się na art. 170 § 1 pkt 5 kpk (k-204), po czym zamknął przewód sądowy i odroczył „ogłoszenie” wyroku, jednak do tego czasu Sąd Rejonowy zmienił zdanie, wznowił przewód sądowy i dopuścił dowód z opinii uzupełniającej biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych (k-208).

M. Ł. taką opinię złożył 29 stycznia 2014 r. (k. 216-224).

Również ta opinia została zakwestionowana przez obrońcę, który pismem z 27 lutego 2014 r. (k. 235) zawnioskował o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego.

Żądanie to nie zostało uwzględnione w oparciu o art. 170 § 1 pkt 5 kpk (k.246), po czym wydano wyrok.

Sąd Okręgowy podczas rozprawy odwoławczej 21 stycznia 2015 r. zauważył mankamenty obu opinii biegłego M. Ł., a które legły u podstaw wyroku „skazującego” i z tej to przyczyny postanowił uzupełnić w postępowaniu odwoławczym postępowanie dowodowe, poprzez dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych, a to W. K..

Ten w opinii z 12 maja 2015 r. (k. 335-355) rozważył praktycznie wszystkie dotychczasowe dowody niezbędne dla ustalenia przyczyn przedmiotowego wypadku. Posługując się przy tym nie tylko swoją wiedzą, długoletnim doświadczeniem ale także programami komputerowymi (czego nie uczynił M. Ł.) umożliwiającymi symulację wszystkich możliwych zachowań kierujących na drodze – stwierdził jednoznacznie, iż nie ma obecnie możliwości jednoznacznego ustalenia kąta pod jakim zetknęły się oba pojazdy w chwili zderzenia. Tym samym nie ma możliwości jednoznacznej oceny, czy kierujący F. wykonywał manewr skrętu w lewo z lewego, czy też prawego pasa ruchu.

Jednocześnie W. K. odniósł się w sposób szczegółowy do opinii pierwszego biegłego, poddając ją druzgocącej lecz konstruktywnej krytyce.

Mając na względzie stanowisko biegłego K., który potrafił przyznać się do tego, że nie jest w stanie jednoznacznie wskazać na przyczynę wypadku i uzasadnił przekonująco fakty, które do takiej konstatacji doprowadziły - Sąd Okręgowy w pełni zaakceptował powyższy pogląd.

Konsekwencją tego jest stwierdzenie, że nie ma obecnie możliwości jednoznacznego ustalenia, który z kierujących naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu i doprowadził do wypadku.

Tym samym, zasada wyrażona w art. 5 § 2 kpk nakazała uniewinnienia G. S. od zarzutu popełnienia przypisanego mu występkę.

Z uwagi na powyższe odnoszenie się do apelacji obrońcy i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego jest bezprzedmiotowe.